

OPEN ACCESS

Manuscript ID:
TAM-070220225826

Volume: 7

Issue: 2

Month: October

Year: 2022

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

Received: 08.07.2022

Accepted: 12.08.2022

Published: 01.10.2022

Citation:

Anantharajan, G. "Life Problems of Diaspora: Introducing the Innovation of 'Siam Death Train'..." *Shanlax International Journal of Tamil Research*, vol. 7, no. 2, 2022, pp. 64–70.

DOI:

<https://doi.org/10.34293/tamil.v7i2.5826>

*Corresponding Author:
madhunisha432015@gmail.com

Life Problems of Migrant People: Presenting the Novel 'Siam Death Train'

G. Anantharajan

Research Scholar, Tamil Research Centre, The American College, Madurai

 <http://orcid.org/0000-0001-5960-4640>

Abstract

People have migrated throughout human history. It seems that the reasons for this migration have changed over time. Based on that, there have been successive migrations such as the Sangam migrations due to education, war and trade and the arrival of religious preachers. But literary works describing the problems faced by migrant Tamils in the workplace due to slavery and poverty and unemployment during the colonial period are rarely found. Notable among them is the novel 'Siam Death Train' which depicts the plight of Tamils taken for work. This novel changes it in the Tamil literature which only knows the migration of Eelam Tamils and highlights that Tamils migrated before the migration of Eelam Tamils and faced various problems and crises.

Key Words: Tamils, Migration, Siam Death Railway

References

1. Souriperumal Arangan, D. Text (Ed. B), Sembulappeyanirar (B.B), 'Kuruntokai- Moolam et Textyum', Song No:40, P. 67
2. Panchangam, K. 'Literature and Critical Theory', P. 346.
3. Arun, C. 'Siam-Burma Death Railway (Resurrection of Hidden History)', P. 56.
4. Further, P. 57.
5. Rengaswamy, A. 'Monument', P. 33.
6. Ibid, P. 35.
7. Shanmugam, 'Saym's Death Train', P. 83.
8. Ibid, P. 148.
9. Ibid, P. 170.
10. Ibid, P. 156.
11. Ibid, P. 299.
12. More, P. 303.

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License

புலம்பெயர் மக்களின் வாழ்வியற் பிரச்சினைகள்: 'சயாம் மரண ரயில்' புதினத்தை முன்வைத்து

க. ஆனந்தராஜன்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ் உயராய்வு மையம்
அமெரிக்கன் கல்லூரி, மதுரை

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மனித வரலாற்றில் காலந்தோறும் மக்கள் புலம்பெயர்ந்த வண்ணமேயுள்ளனர். புலம்பெயர்வானது காலகட்டத்திற்கேற்ப காரண காரியங்களில் மாற்றமடைந்துள்ளன. கல்வி, போர் வணிகம் காரணமாக நடைபெற்றுள்ள சங்ககாலப் புலம் பெயர்வுகள் தொடங்கி மதப்பரப்புரையாளர்களின் வருகை எனத் தொடர்ச்சியாகப் புலம் பெயர்வுகள் நடந்துள்ளன. காலகாலக் காலகட்டத்தில் ஏற்பட்ட அடிமை முறை வறுமை, வேலையின்மை போன்ற காரணங்களால் புலம்பெயர்ந்து சென்ற தமிழர்கள் பணியிடங்களில் சந்தித்துள்ள பிரச்சினைகளைப் பற்றி விவரிக்கும் இலக்கியப் படைப்புகள் கிடைக்கின்றன. அவற்றுள் 'சயாம் மரண ரயில்' என்னும் புதினமானது வேலைக்காக அழைத்துச் செல்லப்பட்ட தமிழர்களின் அவலநிலையைக் காட்சிப்படுத்துகிறது. இப்புதினமானது, தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து சென்று, பல்வேறு சிக்கல்களுக்கும் நெருக்கடிகளுக்கும் ஆளாகியுள்ளனர் என்பதை எடுத்துரைக்கிறது.

முக்கியச் சொற்கள்: தமிழர்கள், புலம்பெயர்வு, சயாம் மரண ரயில் பாதை, செ. சண்முகம்

முன்னுரை

பண்டைத் தமிழர்கள் அரசியல் காரணமாகவோ, பொருளாதாரப் பிரச்சினையின் நிமித்தமாகவோ தங்களின் இருப்பிடத்தை விட்டுக் காலவரையரையோடு புலம்பெயர்ந்து சென்றுள்ளனர். கால்நடைகள் இரைக்காகப் புலம்பெயர்வதுபோல, மானுடர்கள் தாம் கல்வி கற்கவோ, பொருளிட்டவோ தொடர்ந்து பெயர்ந்துவருகின்றனர். இது தம் விருப்பத்தின் பேரில் முன்திட்டமிட்டு உரிய தயாரிப்புகளோடு நடக்கின்ற இடப்பெயர்வாகிறது. ஆனால், ஒருவர் என்றுமே திட்டமிட்டிராத நிலையில், உடனே தம் பிறப்பிடத்தை விட்டு அகல வேண்டிய அல்லது கொண்டு செல்லப்படக்கூடிய நிலையை எட்டுவாராயின், அவருக்கு அது ஒருவித துரதிஷ்ட நிலையாக அமைந்துவிடுகிறது. அவ்வித நெருக்கடியை நடப்புச் சூழலில் "புலம்பெயர்தல் அல்லது புகலிட நிலைமை" எனச் சுட்டுகின்றனர்.

இவ்வித வாழ்வியல் நிலைமைகளை இன்றளவில், அன்றாடமும் பலவிதப்பட்ட தொடர்பு ஊடகங்கள் தொடர்ந்து உலகினருக்குத் தெரியப்படுத்திவருகின்றன. இவற்றின் வரிசையில் முக்கியமானதொரு இடத்தைப் பெறுவதாக, தற்காலத் தமிழ்ச் சூழலில் புதினப் படைப்புகள் விளங்குகின்றன.

மலேயா தேசத்திலிருந்து சயாமிற்கு வாரி அள்ளிச்செல்லப்பட்ட தமிழர்களின் துயர் நிலைகளைச் 'சயாம் மரண ரயில்' என்னும் புதினம் வழி சித்திரித்துள்ள சண்முகமும் அடையாளங் காணப்பட வேண்டியவராக இருக்கிறார். இப்புதினத்தில் உள்புதைந்துள்ள, புலம்பெயர் தமிழர்களின் வாழ்வியல் நசிவுகளைச் சித்திரிப்பதாக இவ் ஆய்வு அமையப் பெறுகின்றது.

புலம்பெயர்தல் : சொல் விளக்கம்

தமிழில் 'புலம்' என்பதற்கு 'நிலம்' என்றும், 'இடம்' என்றும் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. இதனைச் செம்புலப் பெயல் நீர் போல¹ என்கிற உவமை விளக்குகிறது. மேலை நாடுகளில் வழங்கிவரும் 'டையஸ்பரா' என்ற சொல் 'டையாஸ்பீர்' என்ற கிரேக்கச் சொல்லிலிருந்து பிறந்ததாகும். இச்சொல்லுக்குத் 'தூவுதல்' என்று பொருள்கொள்வர். பொதுவாக, மக்கள் தங்கள் இருப்பிடத்தை விட்டுப் பல இடங்களுக்கு விதைகள் போலப் பரவிச் செல்வதை இது குறிக்கிறது. அதாவது, தாய் மண்ணில் இருந்து பிரிந்துபோய் வெளிநாட்டில் வாழ்கின்ற ஒரு மக்கள் கூட்டம்² என்று இதனைக் கூறலாம்.

பொதுவாக, 'புலம்பெயர்வு' என்கிற சொல்லை புலம்பெயர்தல், புகலிடம் என இரண்டு வகையாகப் பகுக்கலாம். 'புலம்பெயர்தல்' என்பது வணிகம், கல்வி, சுற்றுலா, திருவிழாக்கள் போன்ற பல காரணங்களுக்காகப் பிற மண்ணிற்குச் சென்று, மீண்டும் தாயகம் திரும்புவதைக் குறிக்கும். 'புகலிடம்' என்பது தீராத பஞ்சம், வறுமை, ஏதுமற்ற அந்நிய உணர்வு, நிற்கதியற்ற நிலை போன்ற விடயங்களுக்காகச் சொந்த மண்ணைவிட்டு, தன் இன்னுயிரை மட்டுமே உடைமையாகக் கொண்டு, தனது ஆயுளின் இறுதிவரை அயல் மண்ணில் தஞ்சமடைவதைக் குறிக்கும். இந்த இரண்டு விதப் புலம்பெயர்வுகளும் ஒரே தேசத்திற்குள்ளும்கூட இருக்கலாம் அல்லது வேறு தேசமாகவும் கூட அமையலாம்.

புலம் பெயர்விற்கானக் காரணங்கள்

எவ்வொரு நாட்டிலும் நிகழ்கின்ற உள்நாட்டு அரசியல் காரணங்களால் உருவாகின்ற அகதிகள் பிறதேசங்களுக்குச் சென்று, அங்குத் தங்களின் அடையாளத்தை முன்னிறுத்த முயல்கின்றனர். உதாரணமாக, ஈழநாட்டின் அகதிகளைக் கூறலாம். பிற நாட்டினுடைய படையெடுப்பால் அகதிகளாகச் செல்வோரும்

உண்டு. இவ்வாறாக, தொடர்ந்து, காலனி ஆதிக்கத்தின் போது குடி பெயர்ந்தவர்கள் தொடங்கி, ஆடம்பர வசதிக்காக குடியேறியவர்கள் வரை புலம்பெயர்ந்த மக்களை நாம் வகைப்படுத்தலாம். புலம் பெயர்விற்கான அடிப்படைக் காரணங்களாக இயற்கைப் பேரிடர்கள், வறுமை, பஞ்சம், உள்நாட்டுக் கலவரம், அரசியல் சீர்கேடு, சமூகத்தால் புறந்தள்ளப்பட்டிடும் நிலை வேலை வாய்ப்பின்மை போன்ற சூழல்கள் அமையப் பெறுகின்றன.

சயாம் மரணரயில் நாவலை முன்வைத்து

காலந்தோறும் உலகம் பல்வேறு வரலாற்று நிகழ்வுகளை எதிர்கொண்டு வந்துள்ளது. ஆசிய மக்களைப் பெரிதும் உலுக்கிய நிகழ்வுகளுள் ஒன்று தான் சயாம் தொடர் வண்டிப்பாதைக் கட்டுமானம். இந்நிகழ்வினைத் தமிழர்கள் "சயாம்-பர்மா மரண இரயில் பாதை" என்று சொல்கின்றனர். இரண்டாம் உலகப்போர் தொடங்கிய காலத்தில் ஹிட்லரின் கூட்டாளியான ஜப்பான், ஆசியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தைத் தகர்த்து, தங்களின் ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தத் தொடங்கியது. இப்போரில் பர்மா, சயாம், மலேசியா, சிங்கப்பூர் என ஒவ்வொரு நாடாக ஜப்பான் கைப்பற்றியது. இந்தியாவைக் கைப்பற்ற எண்ணிய ஜப்பான், தனது படைகளையும் கருவிகளையும் மலாக்கா, அந்தமான் நீரிணை வழியாகக் கொண்டுவர இயலாததால், இவை ஆங்கிலேயப் படைகளின் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகும் என்று எண்ணி, இரயிலில் கொண்டுவர முற்பட்டபோது, சயாமிலிருந்து பர்மா வரை 416கி.மீ. தொலைவுக்கு இரயில் பாதையொன்றை அமைக்கத் திட்டமிடப்பட்டது.

ஆள்பிடித்தல்.... ஆள் கட்டுதல்...

சயாம்-பர்மா தொடர்வண்டிப் பாதையைக் கட்டுவதற்கு ஆங்கிலேயச் சிறைக் கைதிகள் மட்டுமே போதுமானவர்களாக இல்லை. எனவே மலேயா, பர்மா, சயாம், சிங்கப்பூர்

ஆகியநாடுகளில் இருந்துபிடித்துவரப்பட்ட பணியாட்கள் அதில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். நவீன வசதிகள் இல்லாத அக்காலத்தில், முழுவதும் மனித ஆற்றலே பாலம் கட்டுவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இத்துடன் அதிக அளவில் தொழிலாளர்கள் இப்பணியில் சேர்க்கப்பட்டனர். அதிலும் மலேயத் தமிழர்களே அதிகமானவர்கள். “கிராணிகளும் சுகங்காணிகளும்” இதற்கென நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்கள் பணியாளர்களிடம் அதிகமான சம்பளம் பெறலாம் என்றும், விரைவில் வீடு திரும்பலாம் என்றும் கூறி மக்களின் ஆர்வத்தைத் தூண்டினர்.³ கொடிய வறுமை நிலையில் இருந்த அம்மக்களுக்கு இவ்வாய்ப்பு முதலில் பேருவப்பாகத் தென்பட்டது. அவ்வாறு சென்றவர்களில் தன் அப்பாவைத் தேடிச் செல்லும் “மாயா” என்கிற இளைஞனின் அனுபவம்தான் இந்நாவலின் மையப்பொருண்மையாக அமைந்திருக்கிறது.

மலேயாவிலிருந்து சயாமிற்கும் பர்மாவிற்கும் செல்ல விரும்பாதவர்களை ஜப்பானியர், துப்பாக்கி முனையால் மிரட்டி அடித்து, பயமுறுத்தி, இழுத்துச் செல்வதாக இந்நாவலின் தொடக்கம் அமைகிறது. ஜப்பானியரிடம் சிக்கிக்கொள்ளாமல் தம் பிள்ளைகளைக் காப்பதற்காகத் தாமே முன்வந்து சயாம் சென்றனர் தந்தையர். பெண்கள் தம் பிள்ளைகளைக் காட்டிற்குள் விரட்டி விட்டனர். நூற்றுக்கணக்கானப் பெற்றோர்கள் தம் ஆண் பிள்ளைகளுக்குச் சேலையைக்கட்டி பெண் வேடமிட்டனர்⁴. இதன் தொடர்ச்சியாக, இந்த உண்மையை அறிந்து கொண்ட ஜப்பானியர்கள், தமிழ் ஆண்களையும் பெண்களையும் பேதமின்றி ஒருசேர இழுத்துச் சென்றனர். கடைக்குச் சென்றவர்கள், வேலைக்குச் சென்றவர்கள், சாலையோரத்தில் நடந்துகொண்டிருந்தவர்கள், வீட்டில் ஓய்வெடுத்துக்கொண்டிருந்தோர் என அனைவரையும் அடித்து மிரட்டி வண்டியில் ஏற்றுகின்ற இச்சூழலில்தான்,

தம் குடும்ப வறுமையின் நிமித்தம் தப்பான உறவை நாடிய தாயின் உறவை மறுத்து, தந்தையைத் தேடி “மாயா” எனும் சிறுவன், தானே சாயமிற்குப் புறப்பட்டுச் செல்வதாக இந்நாவலின் போக்கு நகர்கிறது.

பாதை போடுவதற்கான போதுமான ஆட்கள் திரட்டப்பட்டப்பின், இரயில் தன் பயணத்தைத் தொடங்குகிறது. இரயிலில் 25 சிறிய பெட்டிகள் மட்டுமே இருக்கின்ற நிலையில், அவற்றின் மேற்கூரைகள் மூடப்பட்டும், அவற்றுள்ளுள் பல பெட்டிகள் திறந்த நிலையிலுமாக இருக்கின்றன. இத்துடன் அப்பெட்டிகளினுள் தண்டவாளக் கட்டைகளும், கட்டுமானப் பணிக் கருவிகளும் மட்டுமே பெரிதும் இடம்பிடித்துள்ளன. அவற்றினுள் மனிதர்கள் உட்காருவதற்கும் படுப்பதற்குமான இடமானது இல்லாமல் போகிறது. பயணத்தின்போது தொழிலாளர்களுக்கு மலமும் சிறுநீரும் கழிப்பதற்குக்கூட வாய்ப்பு இல்லாமல் செய்யப்படுகிறது. இந்நிலையிலிருந்த பெண்கள் விடுபட்டாரில்லை. நாம் குந்தியிருக்கிற இந்தக் கட்டைகளுக்கு இடையில் அங்கங்க இடைவெளி இருக்குது. பெட்டிக்கு அடியிலும் நிச்சயம் ஓட்டைங்க இருக்கத்தான் செய்யும். அதனால் ஆம்பளைங்க கொஞ்சநேரம் ஒதுங்கி இருக்கலாம்.⁵ என்கிற நாவலின் பகுதி இதனை உறுதிப்படுத்தும்.

பெரும்பாலும் இரயில் பயணிக்கின்ற நபர்களுக்கு மலம் கழிக்க வேண்டிய உணர்வு ஏற்படாமல் இருக்கவேன அவர்களின் மலத்துவாரத்தில் ஒருவகை மருந்தினை முன்கூட்டியே ஜப்பானியர்கள் வைத்து விடுகின்றனர். இத்தகைய செயலால் துன்புற்ற பலர் இறந்தும் போய் விடுகின்றனர். இக்கொடிய பயணத்தின் போது சுண்ணாம்புச் சோற்றுக் கஞ்சி, பொரித்த கருவாடு, கீரைச்சாறு, சீனி இல்லாத கோப்பி, சோள ரொட்டி முதலியன மட்டுமே அளவில் மிகக்குறைந்த அளவில் கொடுக்கப்படுகின்றன.

அவற்றிலும் புழுக்கள் நெளிந்து கொண்டு இருந்தமை தான் பெருந்துயராகிறது. தமது குடும்பங்களைப் பிரிந்து வந்த பலர் வேதனையால், ஓடும் ரயிலில் இருந்து குதித்து விழுந்தும், மேலும் சிலர் குளிரால் நடுங்கியும் உயிரிழந்தனர். அய்யய்யோ, “தொப்புளான்குதிச்சிட்டாரு”. ஓடும் ரயிலில் இருந்து குதிச்சா அடிமட்டுமாபடும், ஆளு கதையே முடிஞ்சிருக்கும்.” என்று கூவிக் கதறுகிற சக பயணியின் கூக்குரல்களானவை இவற்றை உறுதிப்படுத்துவதாக பிரதியில் அமைந்துள்ளன.

முகாம்களும் பிணக்குழிகளும்

மலையாவிலிருந்து புறப்பட்ட இரயில் ஐந்து நாட்கள் தொடர் பயணத்திற்குப் பிறகு “காஞ்சனபுரி” என்னும் இடத்தை அடைகிறது. தாய்லாந்தின் மேற்குப் பகுதியில் உள்ள கடைசி இரயில் நிலையமான இந்நகரில் இருந்து தான் அடர்ந்த காடுகளின் வழியே ஊடுருவி, சுமார் 300 கிலோமீட்டர் தூரத்தில் உள்ள பர்மாவின் தென்கோடி நகரமான “யே” என்னும் நகரில் இரயில் பாதை அமைக்கும் பணிக்காக அனைவரும் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். அந்த இடத்தை அடைய கணவாய்களிலும் மலைப்பாதையிலும் பயணம் மேற்கொண்டு, ஆறு முதல் எட்டு நாட்கள் வரை அவர்கள் நடந்து செல்கின்றனர். அவ்வாறு செல்லும் வழியில் வனவிலங்குகள், மலைப்பாம்புகள், விஷப்பூச்சிகள் போன்றவைகளின் தாக்குதல்களால் சிலர் உயிரிழக்கின்றனர். இந்தத் தேக்கு மரக்காட்டில் உள்ள பாம்புகள் உலகத்திலேயே விஷத்துக்கு பெயர்போனது ப்பா...! யார் பெத்த பிள்ளையோ? இப்படி நடுக்காட்டில் பாம்பு கடித்து சாகனும்னு விதி இருந்திருக்கே..!¹⁷ இதுபோன்ற இறப்புகளை நாவலில் காணலாம். பல இன்னல்களுக்குப் பின்னரே அவர்கள் முகாமினை அடைகின்றனர். முகாமில், மாயாவிற் கு வேலு, பரமசிவம், நாகராஜன், சின்னக்கண்ணு, ராமசாமி ஆகியோரின் நெருக்கமான நட்புறவு கிடைக்கிறது. அவன் படித்த

இளைஞனாக இருந்ததால் “கேபி” (மேற்பார்வையாளர்) பதவியும், பின்னாளில் “கிராணி” (பொறுப்பாளர்) பதவியும் கிடைக்கின்றது.

முகாம்கள் தொடர் வீடுகளைப் போல நீண்ட குடில்களாக அமைகின்றன என்று கூறுவர். தரைக்கு மேல் மூங்கில்களாலும், சிறிய கம்புகளாலும் அவை கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு முகாமிலும் 100 முதல் 200 பணியாட்கள் தங்கியிருக்கின்றனர். சமைப்பதற்காக முகாமிற்கு அருகில் “சமையல் கொட்டாய்” என்ற பெயரில் ஒரு சிறிய கூடாரம் மட்டுமே அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முகாம்களில் வசிப்பது அவர்களுக்கு மிகவும் சிரமத்திற்கு உரியதாகவே அமைகின்றது. பல்வேறு வகையான காட்டுப் பூச்சிகளும், கொடிய பாம்புகளும் மூட்டைப் பூச்சிகளும் சீலைப்பேன்களும் அங்கு நிரம்பி வழிகின்றன. இதனால் சொரியும் புண்களும் ஏற்பட்டு பல நூறு நபர்கள் இறக்கின்றனர். மேலும், மழை நேரத்தில் மலேரியா, காலரா, வயிற்றுப்போக்கு போன்ற நோய்கள் அதிகமாக பரவி தொழிலாளர்கள் உயிரிழக்கின்றனர். ஐப்பானியர்கள் இறந்த பிணங்களை வண்டியில் ஏற்றி பணி நடைபெறும் இடத்திற்கு அருகிலேயே 20 அடி ஆழத்தில் குழி ஒன்றினைத் தோண்டி, அதில் பிணங்களைக் கொட்டி விடுமாறு சீனர்களுக்கு உத்தரவிடுகின்றனர். உடல் அழுகி நாற்றம் எடுத்தபோதிலும் குழிகள் முழுவதும் நிரம்பிய பின்னரே, அக்குழிகள் மூடப்பட்டு புதிய குழிகள் தோண்டப்படுகின்றது. எனவே, முகாமில் உள்ள அனைவரும் இக்குழியினை “பிணக்குழி” என்றே அழைக்கின்றனர். இதைத்தான் பிணக்குழின்னு கேம்பல் சொல்றாங்க. பொழைக்க மாட்டாங்க, அல்லது வாந்தி, பேதி, காலராவந்தா இங்கே கொண்டுவந்து விட்டுடுவாங்க” என்று, வேலு மாயாவிடம் கூறுவதைக் காணலாம். குழிகளின் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் பெருகிக்கொண்டே செல்கின்றதால் முகாமிலேயே வைத்து

அப்பிணங்களை எரித்தனர். அவற்றுள் நோயால் தாக்கப்பட்டு மரணத்தின் விளிம்பில் உள்ளவர்களையும் சேர்த்து தீ மூட்டினர்.

கட்டுமானப் பணி

இருப்புப் பாதை அமைப்பதற்காகக் குழிகள் தோண்டுவது, குறுக்கீடாக நிற்கின்ற மலைகளைச் சிதைப்பது, கற்பாறைகளை அகற்றுவது, பெரிய பெரிய பாறைகளை வெடிவைத்துத் தகர்த்துத் தண்டவாளக் கட்டைகளைச் சுமப்பது, பள்ளங்களில் மரங்களைச் செங்குத்தாக இறக்குவது, பாலங்கள் கட்டுவது போன்ற கடினமான பணிகள் அனைத்தும் மனிதர்களே செய்கின்றனர். அடி, உதை, வெட்டு, தண்டனை முதலியவைகளே அங்குக் கருவிகளாக பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஜப்பானியர்கள், அவர்களின் உழைப்பை முழுவதும் உறிஞ்சி, வேலை செய்யத் திராணியற்றவர்களாக்கிய பின்னர் பிணக்குழியில் வீசுகின்றனர். மேலும், தப்பியோட முனைந்தவர்களை, அடித்துத் துன்புறுத்தியும் கொல்கின்றனர். மண்ணு தூக்கும்போது, இவரு கால் தவறிக் கீழே விழுந்துட்டாரு. அதுக்குப் போயி, ஆம்பரு இருந்த பக்கத்தைத் திருப்பி ஓங்கி தலையில் அடித்து இருக்கான். நல்ல காலம் உளி பக்கத்தைத் திருப்பி அடித்திருந்தால் அப்பவே உயிர் போயிருக்கும்.⁹

“சயாம் மரண ரயில்” நாவல், மாயாவின் கதாபாத்திரத்தை மையமாகக்கொண்டு அமைந்தாலும், வேலுவின் பாத்திரப்படைப்பு சிறந்த இடத்தைப் பிடிக்கிறது. தன் தம்பியால் ஒதுக்கப்பட்டு, வேறு போக்கின்றித் தானாகவே சயாம் வந்து சேர்ந்திடும் “வேலு” கங்காணி, தன்னலம்பாராமல் பிற தமிழர் களைத்தம் உறவினர்போல ஆதரித்து, அவர்களின் குடும்பத்திற்கு அவ்வப்போது பணம் அனுப்புவது, கிடைப்பதைப்பகிர்ந்து உண்பது, இறந்தவர்களின் பிணங்களை தன்னால் இயன்ற அளவிற்கு நல்லடக்கம் செய்வது போன்ற செயல்களால் அந்த முகாமில் இருந்த அனைவரின் மனத்திலும்

இடம்பிடிக்கிறார். அண்ணன் உங்க வீட்டுக்கு ஐம்பது வெள்ளியும் நம்ம பரமசிவம் அண்ணன் வீட்டுக்கு ஐம்பது வெள்ளியும் அனுப்பினார். ஐம்பது வெள்ளியா? கங்காணி விளையாட்டுக்குக் கேட்கிறாந்னுல நினைச்சேன். எவ்வளவு பெரிய மனசு அவருக்கு!¹⁰

வேலுவிடம், தன் தந்தையைக் கண்டுபிடித்துத் தருமாறு அடிக்கடி கூறி வரும் மாயா, ஜப்பானியர்களின் இரக்கமற்ற ஒடுக்கு முறையைக் கண்டு, தன் தந்தை இறந்திருக்கக் கூடும் என்று எண்ணி, அவரைத் தேடும் முயற்சியில் இருந்து பின் வாங்கிக்கொள்கிறான். அவனது சிந்தனை மெல்ல மெல்லத் தன் காதலியான அங்சாலாவின் பக்கம் திரும்புகிறது. முகாமில் பல தொழிலாளர்கள் நோயினாலும், ஜப்பானியர்களின் தாக்குதல்களுக்கும் ஆளாகி, வேதனையுற்று இறப்பதைக் கண்ட பிறகும், அவன் அவ்வப்போது அங்சாலாவின் வீட்டிற்குச் சென்று, இளைப்பாறி வருகிறான். ஒரு சூழலில், ஜப்பானியர்களிடம் இருந்து தப்பியோடிச் சென்று மாறுவேடத்தில் மறைந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற மாயாவின் தந்தையே, வேலுவின் எதிரிகளோடு சேர்ந்து கொண்டு, கூலிக்காக அவரைக் கொல்கிறார். இதனை அறிந்து கொண்டதும் அவர்கள், அனைவரின் முன்னிலும் அவனுடைய தந்தையைத் தலைகீழாகத் தொங்கவிட்டு அடித்துக் கொல்கின்றனர். ஒரே சமயத்தில் தன் தந்தையையும், உடன்பிறவா அண்ணனையும் அவன் இழக்கிறான். என்றாலும் வேலுவின் ஆசைப்படி, அங்சாலாவின் தாய் தந்தையர் விரைவில் அவனுக்குத் திருமண ஏற்பாடுகளைச் செய்கின்றனர்

மாயா, பணிமாற்றம் பெற்று “நிக்கோ” என்ற இடத்திற்கும் அவனது மனைவியின் குடும்பத்தார், பாங்காங்கிற்கும் செல்கின்றனர். அவன்அங்குச் சென்ற ஓரிரு மாதங்களில் இரண்டாம் உலகப்போர் முடிகிறது. அமெரிக்கா ஜப்பான்மீது அணுகுண்டுகளை வீசிப் போரினை முடிவுக்குக் கொண்டு வருகிறது. அத்தோடு, சயாம்பர்மா மரண இரயில்

பாதைக் கட்டுமானப் பணியும் நிறுத்தப்பட்டு, முழுவதும் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்குக் கீழ்க்கொண்டு வரப்படுகிறது. எஞ்சியிருந்தத் தொழிலாளர்கள் மீண்டும் மலாயாவிற் கு அனுப்பப்படுகின்றனர். அங்கிருந்து அனைவரும் அவரவர்களின் தாயகம் திரும்புகின்றனர். இருப்பினும், வீடுதிரும்பிய பலர் தங்களின் குடும்பம் சிதைந்து போன நிலைமையைக் கண்டு, மனமுடைந்து மீண்டும் சயாமிற்கே செல்கின்றனர். அதையேன் கேக்குறிங்க கிராணி.....! மருமகள் தன் மகள் மாதிரினு நினைக்காமல் அவளையே சேர்த்துக்கிட்டான் எங்க அப்பன். ஒரு பிள்ளையும் இருக்கு! எந்த முகத்தோடு நான் ஊருக்குள்ள நடமாடுவேன். அதுதான் திரும்பவும் சாயாமுக்கேப் போறேன்¹¹ என்று, சின்னக் கண்ணு கூறுவதைக் காணலாம். சயாமிற்குப் பணியின் நிமித்தமாகச் சென்றவர்களின் எஞ்சிய வாழ்க்கை, மோசமாகவே அமைகிறது. தங்கள் கண் முன்னே வழங்கிய பல தண்டனைகளையும், தங்கள் வீட்டுப் பெண்கள் பாலியலுக்கு உள்ளானதையும் கண்டு, ஏராளமானோர் மனநலம் பாதிக்கப்பட்டுத் தற்கொலை செய்து கொண்டவர்கள் என மீண்டும் தாயகம் திரும்ப வழி இல்லாமல் அங்கேயே இறந்த நிகழ்வுகளும் உண்டு.

மாயா, தன் குடும்பத்தை நிரந்தரமாகத் தன்னோடு அழைத்துச் செல்ல மலேயாவிற் குச் சென்றிடும்போது, அவனது குடும்பமே அங்கு இல்லாமல் போனதைக் கண்டு வருந்தி, மீண்டும் பாங்காக்கிற்கே திரும்பிச் செல்கிறான். நிறைவுப் பகுதியில், மாயா தன் தந்தையின் சயாமிய மனைவியையும் அவனது இளைய தம்பியையும் தன் குடும்பத்தில் இணைத்துக் கொண்டு, அங்சாலாவுடன் பாங்காங்கில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதாக நாவலை அமைத்துள்ளார் படைப்பாளி. பாங்காங்-சோப்பராயா சாலையில் உள்ள பங்களாவில் அறுபத்தைந்து வயதாகிவிட்ட மாயாவை இன்றும் நீங்கள் காணலாம்.¹² என்கிற பகுதி இதற்குச் சான்றாக அமையும்.

நிறைவாக

சயாம் ரயில் பாதைத் திட்டத்திற்கு என்று கொண்டு செல்லப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கையானது, சீர்குலைந்த வரலாற்றினை “சயாம் மரண இரயில்” எனும் நாவல் எடுத்துரைக்கிறது. ஜப்பானியர்கள் பிற நாட்டினரின் உயிர்களைத் துச்சமாக எண்ணினர். பெண்களின் உணர்விற்கு அங்கு இடமில்லாமல் போனது. வறுமையினால் குடும்ப உறவுகள் சிதைக்கப்பட்டன. சயாமிற்குச் சென்ற மலேயத் தமிழர்கள் பெரும்பாலும் கல்வி கற்காதவர்களாக இருந்ததால், தங்களின் அவல நிலையை ஆழமாகப் பதிவு செய்யவில்லை சயாம்-பர்மா இரயில் பாதையின் ஒவ்வொரு தண்டவாளக் கட்டைகளுக்கும் அடியிலும், ஒரு தமிழன் உறங்க வைக்கப்பட்டுள்ளான் என்பது, மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

சான்றெண் விளக்கப் பட்டியல்

1. தி.சௌரிப் பெருமாள் அரங்கன் உரை (பதி.ஆ), செம்புலப் பெயனீரார் (பா.ஆ), “குறுந்தொகை- மூலமும் உரையும்”, பாடல் எண்:40, ப.67
2. க.பஞ்சாங்கம், “இலக்கியமும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும்”, ப.346.
3. சீ.அருண், “சயாம்-பர்மா மரண இரயில் பாதை (மறைக்கப்பட்ட வரலாற்றின் உயிர்த்துடிப்பு)”, ப. 56.
4. மேலது, ப.57.
5. அ.ரெங்கசாமி, “நினைவுச் சின்னம்”, ப.33.
6. மேலது, ப.35.
7. சண்முகம், “சயாம் மரண ரயில்”, ப.83.
8. மேலது, ப.148.
9. மேலது, ப.170.
10. மேலது, ப. 156.
11. மேலது, ப. 299.
12. மேலது, ப. 303.